

Farní listy

říjen 2021

**Občasník Římskokatolické farnosti
Kralupy nad Vltavou**

Milí moji, pozdravuji Vás a píši v den svatých apoštolů Šimona a Judy

Rozběhl se školní rok a za chvíli tu máme konec církevního a pak i občanského roku. V těchto dvou uplynulých měsících jsme prožili dvě významné události. Dne 26. 9. 2021 bylo v naší farnosti biřmováno 11 mladých lidí, kteří se nebáli přijmout do svého života toho nejlepšího a nejtaktnějšího přítele své duše, Ducha svatého. Velmi jim přeji, aby s Tím, koho přijali, dokázali žít v Pravdě a nebáli se zapojit do života naší farnosti. Opět upozorňuji ty z Vás, kteří o tuto svátost ještě nepožádali, aby si uvědomili svou zodpovědnost za nepřijetí této nabídky. Já osobně vnímám přijetí Ducha svatého za velmi potřebné. Výmluva, že k tomu ještě nejsem připraven, je velmi lichá. Kdo ví, zda Pán dá příležitost novou. Vzpomínám si na slova kardinála Špidlíka, když v jednom rozhovoru řekl: „Pán Bůh není koňský handlíř, některé nabídky neopakuje.“ Pokud si to rozmyslíte, ozvěte se mi osobně. Začal jsem pár dospělých učit katechismus, rád Vás k nim připojím.

Druhou zajímavou událostí bylo odhalení památníku arménské genocidy ve tvaru ozdobného křížového kamene (chačkaru) 15. 9. 2021. Jsem velmi rád, že zde tento kříž je a že jsem jej ve Vaší přítomnosti mohl 3. 10. 2021 požehnat. Pokud Vám vyjde čas a budete na procházce, ať už sami nebo s nějakou Vaší návštěvou, zajděte do Husova parku. Pomodlete se u tohoto kříže nejen za oběti té strašné genocidy, ale i za Vás, aby Vám Pán dal sílu nést všední kříže našeho života.

Protože jsme letos nedostali nového jáhna, musel jsem trochu pozměnit rozvrh mši. Ve středu je v 6:45 modlitba ranních chval a v 7:00 mše svatá. Důvodem přesunu je odpolední vyučování náboženství od 15:00 – 17:30. Jsou to 3 vyučovací hodiny. Vzhledem k vyučování náboženství ve Velvarech, sloužím mši svatou 2. a 4. čtvrtěk v měsíci právě tam od 18:00. A první neděle nesloužím ve Veltrusech v 11:00, protože se chci zúčastnit farní kávy a odpoledne navštěvuji nemocné v Alzheimer centru ve Zlosyni. Právě akce farní káva není jen příležitostí upevnit vzájemné vztahy hovorem, ale i obeznámit Vás s aktuálními otázkami života církve či hospodaření farnosti. Nemám rád, když jsou ohlášky v kostele delší než promluva, proto se nebojte využít těchto setkání, nebo alespoň sledujte náš farní web, který je pravidelně aktualizován.

Protože mé úvodní slovo je poměrně dlouhé a pořád píši o tom, co máte dělat, budu nezajímavý i na závěr. Nezanedbávejte svou duši a nebojte se přistupovat ke svátosti smíření. Ved'te k tomu i své děti. Neriskujme svatokrádežná přijímání a posvěcujme se. Jsme v rukou našeho Pána, buďme mu milí a věřím, že nás neopustí ani v této době, kdy víc než jindy máme před sebou samé černé scénáře.

Na hodině náboženství pro ty nejstarší jsme měli zamyšlení o radosti. Použil jsem poněkud drsné, přesto myslím, že výstižné motto: „Pokud budeme důsledně žít křesťanství, ani pod sekyrou kata nám nebude scházet humor.“

P. František Masařík

Papež Jan XXIII.,

vlastním jménem Angello Guiseppe Roncalli, se narodil 25. 11. 1881. Byl radikálně jiný než jeho předchůdci; byl známý svým smyslem pro humor, nekonvenčností a zanedbáváním protokolu. Proslulé byly též jeho návštěvy věznic.

Omezil konfrontační antikomunistický kurz svých předchůdců a navázal na jejich úsilí v boji za mír ve světě a v oblasti ekumenismu. Omezil mnoho ceremoniálních zvyklostí.

Svolal **II. vatikánský koncil**, který měl přiblížit katolickou církev modernímu světu (**nikoliv se mu přizpůsobit!**).

V první polovině koncilu předsedal.

Zemřel 3. června 1963 na rakovinu žaludku.

V roce 2000 prohlásil Jan Pavel II. Jana XXIII. za blahoslaveného.

Za svatého byl prohlášen papežem Františkem (spolu s Janem Pavlem II.) 27. dubna 2014.

Desatero pokoje Jana XXIII.

1. *Budu se snažit prožít den, aniž bych chtěl vyřešit všechny problémy svého života najednou*
2. *Budu co nejpečlivěji dbát na své vystupování, abych se choval důstojně, nebudu nikoho kritizovat a už vůbec se nebudu snažit někoho napomínat nebo napravovat - jenom sám sebe*
3. *Budu šťasten v jistotě, že jsem stvořen pro štěstí*
4. *Přizpůsobím se okolnostem, aniž bych vyžadoval, aby se okolnosti přizpůsobily mým přáním*
5. *Věnuji deset minut svého času dobré četbě. Dobrá četba je pro život duše stejně nutná, jako je výživa nutná pro život těla*
6. *Vykonám dobrý skutek a nebudu o tom nikomu vyprávět*
7. *Vykonám něco, do čeho se mi vůbec nechce. A kdybych se snad cítil uražen, dám si pozor, aby to nikdo nezapozoroval*
8. *Připravím si přesný program. Možná jej přesně nedodržím, ale určím si jej. A budu se chránit před dvěma zly: před chvatem a nerozhodností*
9. *Budu pevně věřit, že dobrotivá Boží prozřetelnost se o mne stará, jako by mimo mne nebylo nikoho na světě. Budu tomu věřit, i kdyby okolnosti nasvědčovaly opak*
10. *Nebudu mít strach. Obzvláště nebudu mít strach se radovat ze všeho, co je krásné, a věřit v dobrotu. Je mi dáno po dobu dvanácti hodin vykonávat dobro - kdybych si měl myslet, že to mám konat celý život, vzalo by mi to patrně odvalu*

Věra Hašová (čerpáno z Wikipedie)

Kdo je nemocniční kaplan?

Je to kvalifikovaný duchovní (absolvent teologie), který poskytuje spirituální péči (nejen) v nemocnicích, pracuje především s pacienty, jejich rodinou, personálem, atd. Svou kvalifikací spadá do

multidisciplinárního zdravotnického týmu. Spirituální služby poskytuje všem potřebným bez rozdílu jejich vyznání či světového názoru. Jeho úkolem je nemocného lidsky a duchovně doprovázet a být mu nablízku prostřednictvím (především) rozhovoru, modlitby a zajištěním udělování svátostí. Kromě kněží a jáhnů se na poskytování této péče podílejí také vyškolení laici. Nemocniční kaplan nemusí být muž, tuto profesi často vykonávají i ženy - kaplanky. Jednou z nich jsem i já, pracuji na zkrácený úvazek v nemocnici v Motole, kde je nás kaplanů celkem devět a služba tam existuje už asi patnáct let. Během této doby tam vznikl "prostor ticha", kam je možné zajít a třeba jen pobýt v tichu nebo se zúčastnit mše sv., zpěvů z Taizé, meditace,... Jinak kaplani v kanceláři moc času netráví, každý máme svoje oddělení, kam pravidelně docházíme, spolupracujeme s paliativním týmem nebo jsme voláni i jinam. Já například docházím na septiku, urologii, internu a hlavně centrum následné péče, kde je to podle mě nejvíce potřeba, protože tam jsou starší pacienti a často velmi dlouho. Přestože pořád narážíme na předsudky (typu: "Já kaplana nepotřebuji, ještě neumírám nebo nejsem věřící..."), vnímám, že nakonec pacienti naší službu oceňují a jsou za ni rádi. Mnoho z nich třeba ani nikoho jiného, kdo by za nimi chodil, nemá, navíc často během pobytu v nemocnici dochází k přehodnocení životních priorit a je dobré si o tom mít s kým popovídat. Moc si vážím každého takového rozhovoru a doufám, že pacientům v jejich těžké situaci snad přináším i trochu radosti.

Radka Zemanová

Tatínek

Jako vždy mě dneska přivítal ten nádherný a nebeský klid kostela. To nádherné ticho.

Ahoj tatínku, pozdravím Pána Boha a zatetelím se radostí nad tím jménem. Poslední dobou když si povídám s Pánem, mám ve zvyku mu říkat tatínku. A nejkrásnější je, že mu to nevadí. Třeba se mu to i líbí...

Ještě před pár dny jsem na to měla trochu jiný pohled. Vlastně ono je docela těžké si Pána Boha představit. Každý si ho představuje jinak. Já jsem si ho představovala jako přísného Boha, který je jen rozmrzelý z toho, jak se chovám. Vždycky, když jsem si s ním povídala, byl to monolog o tom, že jsem se mu omlouvala za to, jak hrozně hřeším. A spíš mi to snížilo náladu.

Jednou večer jsem si povídala s maminkou. Hrozně ráda si s ní povídám, protože mi vždycky pomůže a hlavně mi poradí a zvedne náladu. Povídaly jsme si i o mém pohledu na Pána Boha. Když mi řekla, že Bůh mě má tak rád, že by za mě položil život, i kdybych byla na zemi jediná, doslova mě to rozbrečelo. Je jako tatínek. Milosrdný a shovívavý. To ale neznamená, že ho nemrzí naše hříchy.

Vlastně na to oslovení "tatínku" mě přivedl pan farář. Na náboženství, ve svém obvykle neobvyklém výkladu vyprávěl, co to vlastně znamená Abba. V českém překladu je to spíš něco jako otec, ale podle mě to přeložili blbě. Ve skutečnosti Abba je zdobnělina slova otec, tedy tatínek. Na druhou stranu je pravda, že když se slovo otec používá při mši, nebo třeba u pokřizování se, bylo by nepraktické slovo otec vyměnit za tatínek. Ale bylo by to moc hezké. Takhle tatínkovi říkají malé děti, které se teprve učí mluvit. Abba. Všimla jsem si toho i na mé malé neteři, která už trochu začíná mluvit. Jediné, co jsem od ní slyšela, bylo právě "aba".

A když Pánu Bohu říkám tatínku, získám si k němu mnohem krásnější vztah. Když řeknete tatínek, vybaví se vám ten, který se o vás od malička staral a učil vás, jak se koukat na svět. S tím souvisí i ty hříchy. Rozhodně nechci říkat, že hřešit je správné. Ale někdy nás mohou malé hříchy poučit (i ty velké). Pán Ježíš není rád, ale důvěřuje nám, že to zkusíme znova. Mnohem víc mu záleží na tom, co dobrého děláme a jestli se snažíme, než jaké hříchy děláme.

Pokud jde o utváření si představy o Bohu, zase se nemůžeme jen zabývat tím, že si Boha budeme zkoušet představovat. Důležitější je konání dobrých činů, které nám později

zčásti odhalí, jak Bůh vypadá. Ale jen z malé části. Nemůžeme Boha pochopit, i kdybychom se snažili sebevíc. Jednoduchou představu si udělat můžeme, jde jen o to, aby to nebyla zabeďněná a hluchá představa, která vidí jen svůj ideál.

Tohle je můj proud myšlenek. Nejde o to, že bych někoho chtěla poučovat, ale může to být malý námět k našemu rozvíjení vztahu k Bohu. To, co je pro mě v poslední době důležité, je radost. Nesmutněme z hříchů, ale radujme se z lásky!

Klárka Nováková

Jděte k Josefovi,

řekl faraon celému Egyptu, když nastal v zemi hlad (Gen. 41,55). Malá skupina seniorů, která se 30. září vydala k P. Josefovi Ptáčkovi, rozhodně hladem netrpěla....

Jeli jsme do Prahy na Barrandov na pozvání pana faráře, abychom se pomodlili v novém kostele, zasvěceném Kristu Spasiteli. Stavba kostela, kterou P. Josef, zodpovědný za její realizaci, pojal především jako dílo pro Boží oslavu a také jako místo společného setkávání, trvala pouhé 2 roky, pan kardinál Dominik Duka jej vysvětil 22. 11. 2020 na svátek Krista Krále. Při pohledu zvenčí vyvolává představu klasického kostela, ale uvnitř se člověk setká s novým, originálním řešením, s bělostí celého prostoru, s válcovitou, otevřenou kaplí v presbytáři, s velkým skleněným křížem, s jedinou sochou - Panny Marie, kráčející po schodech k lidem, umístěnou na boční stěně kostela. Oltář na třech sloupech je symbolem Boží Trojice, ambon na dvou sloupech symbolizuje Starý a Nový zákon, křtitelnice na jednom sloupu ukazuje na slova sv. Pavla - jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech. Nepřehlédnutelné je velké kruhové "okno do nebe" nad presbytářem. Krásné jsou velké vitraje andělů, kráčejících s lidmi k oltáři v oknech a další na skleněných výplních dveří do zpovědní místnosti a na kůr. Všechno je provedeno z ušlechtilých materiálů - kararského mramoru, mrákotínské žuly, zlata (na svatostánku a oltáři). Autorem návrhů je profesor Stanislav Kolíbal, realizoval je sochař Petr Váňa. Kostel Krista Spasitele získal významné ocenění Stavba roku 2021 - odborná porota ocenila výjimečnou architektonickou čistotu i celkové provedení včetně uměleckých prvků.

V suterénu je komunitní centrum s učebnami, s přednáškovým, a také tanečním sálem. Zvenčí přiléhá k zadní stěně kostela kavárna Kristián, otevřená od 10 do 10 😊.

Setkání v kostele při modlitbě nás potěšilo, a věřím, že i obohatilo, pan farář nám dělal zasvěceného průvodce a nakonec nás pozval do kavárny na oběd.

Myslím, že jsme společně prožili opravdu pěkných pár hodin a věřím, že se ke Kristu Spasiteli zase někdy rádi vrátíme.

Pokud byste chtěli jet také, cesta je velmi jednoduchá - vlakem na Masarykovo nádraží, tramvají na Václavské náměstí, tam přestoupit na tramvaj č. 5, na zastávku Poliklinika Barrandov - a už jsme tam.

Stále je možné přispívat na další vybavení kostela, chybí - varhany, křížová cesta, Kristus na kříž.... můžete tak učinit na č. účtu 7771177711/2010, věřte, že podpoříte dobrou věc.

Věra Hašová

Červená středa 24. listopadu 2021

Mezinárodní připomínka lidí pronásledovaných pro víru

Stačí udělat opravdu málo. Můžeme:

- navštívit červeným světlem kostel, významnou budovu či sochu
- uspořádat společnou liturgii nebo se soukromě pomodlit za pronásledované
- zapálit červené svíčky při setkání, v průvodu, nebo doma
- přečíst si texty o náboženské svobodě
- přispět na benefiční koncert Červené středy na TV Noe

Zapojte se ve farnosti nebo u vás doma

Blíží se doba adventní

Advent (z lat. adventus = příchod) je začátek liturgického roku, období čtyř neděl před 25. prosincem. Je to doba radostného očekávání příchodu Spasitele, duchovní přípravy na Vánoce, doba rozjímání a dobročinnosti. Dříve byla doba adventní zároveň dobou postu, kdy byly zakázány zábavy, svatby ani žádné jiné velké veselí. Měla by být dobou ztišení a přípravy

na narození Ježíška. Připravit bychom měli především svou duši, abychom mohli Spasitele přivítat s čistým srdcem. Na začátku tohoto období přichází svatý Mikuláš, na kterého se těší především děti.

Svatý Mikuláš

Svatý Mikuláš (cca 280/286 – 6. prosince 345/352) byl biskup v Myře v Lykii. Proslul štědrostí k potřebným, jako obránce víry před pohanstvím a zachránce nespravedlivě obviněných. Pro množství zázraků, které se udály na jeho přímluvu, je také někdy zván Mikuláš Divotvůrce. Jde o jednoho z nejuctívanějších svatých v celém křesťanství. Ve východních církvích je druhým nejuctívanějším svatým vůbec (po Panně Marii). V západní liturgické tradici jeho svátek připadá na 6. prosinec. V Česku v předvečer jeho svátku 5. prosinci chodí s nadílkou v doprovodu anděla a čerta. Byl inspirací pro postavu Santa Clause. Svatý Mikuláš je patron námořníků, obchodníků, lukostřelců, dětí, lékárníků, právníků, studentů a vězňů. Je též patronem Ruska a Lotrinska nebo měst jako Amsterdam, Bari či Barranquilla.